

Nora Roberts

Het nieuws van de dag

Liv en T.C. zijn als water en vuur,
maar Liv komt er al snel achter
dat ze niet zonder hem kan

ISBN 978-90-225-7639-7

ISBN 978-94-023-0757-3

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Endings and Beginnings*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock / SFC; AVprophoto; Lev Kropotov; bokaan

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1984 by Nora Roberts

All rights reserved.

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Een bron uit het Witte Huis heeft bevestigd dat minister van Buitenlandse Zaken George Larkin zeer binnenkort met pensioen gaat. Minister Larkin heeft vorige week een zware hartoperatie ondergaan en revalideert momenteel in het Marineziekenhuis Bethesda. Gezondheidsredenen worden aangegeven als verklaring voor zijn terugtreden halverwege zijn ambtsperiode. Stan Richardson staat op dit moment bij het Marineziekenhuis Bethesda.’

Liv zag op de monitor dat er werd overgeschakeld naar de locatie en wendde zich toen tot haar medepresentator. ‘Brian, dit kan best eens het belangrijkste nieuws zijn sinds het Malloy-schandaal van afgelopen oktober. Er zijn minstens vijf geschikte vervangers voor Larkin. De race gaat beginnen.’

Brian Jones bladerde door zijn aantekeningen en nam snel zijn timing door. Hij was een Afro-Amerikaanse man van vijfendertig met een flair voor kleding, die tien jaar ervaring in de tv-journalistiek had. Hoewel hij in Queens was opgegroeid beschouwde hij zichzelf als een echte inwoner van Washington. ‘En jij doet niets liever dan zo’n race verslaan.’

‘Precies,’ beaamde Liv. Ze draaide zich weer naar de camera toen de controlekamer haar de cue gaf dat ze kon beginnen.

‘De president wilde vandaag nog niets zeggen over de mogelijke opvolger van minister Larkin. Een hoge ambtenaar maakt melding van de kandidatuur van Beaumont Dell, de voormalige ambassadeur in Frankrijk, en van generaal Robert Fitzhugh. Deze heren worden als de belangrijkste kanshebbers beschouwd. Geen van beiden was vandaag beschikbaar voor commentaar.’

‘Een man van vijfentwintig is vanmiddag vermoord aangetroffen in zijn appartement in Noordoost-Washington,’ begon Brian aan zijn eerste deel van hun gezamenlijke presentatie.

Liv luisterde met een half oor terwijl ze in gedachten razendsnel de mogelijke kandidaten doornam. Zelf gokte ze op Beaumont Dell. Zijn assistenten hadden haar met het klasieke kluitje in het riet gestuurd, maar Liv was vastbesloten om morgenochtend bij hem op de stoep te staan. Als verslaggeefster was ze eraan gewend om te worden afgescheept, net zoals ze gewend was aan wachten en aan deuren die voor haar neus werden dichtgeslagen. Maar niets, helemaal niets, zou haar beletten om Dell te interviewen, nam ze zich voor.

Toen ze haar volgende cue kreeg, draaide Liv zich naar camera drie en begon ze aan de inleiding van haar verhaal. De kijkers zagen slechts het hoofd en de schouders van een elegante brunette. Haar stem was niet bijzonder hard en ze sprak in een rustig, ongehaast tempo. De mensen die thuis voor de televisie zaten konden niet vermoeden hoe nauwkeurig de één minuut en vijftien seconden waren getimed en geredigeerd. Zij zagen alleen elegantie en schoonheid. Bij televisieverslaggeving was het ene aspect vaak even belangrijk als het andere. Livs haar was kort en viel om een gezicht met een bijzonder fijne botstructuur. Haar koele blauwe ogen, met daar-

in een ernstige blik, waren recht op de camera gericht. De kijker zou gemakkelijk kunnen geloven dat ze hem of haar persoonlijk toesprak.

Het televisiepubliek beschouwde haar als elegant, accuraat en een tikje afstandelijk. Liv was tevreden met die mening over haar rol als medepresentator van het lokale avondjournaal. Maar als verslaggeefster reikten haar ambities veel verder.

Een collega had haar ooit omschreven als iemand met 'zo'n Connecticutachtig uiterlijk dat op rijkdom wijst'. En inderdaad kwam ze uit een behoorlijk gefortuneerde familie in New England en had ze haar graad in de journalistiek aan Harvard behaald. Maar in de televisiejournalistiek was ze onder aan de ladder begonnen, en was ze helemaal op eigen kracht opgeklommen.

Ze was begonnen met een basissalaris bij een kleine, onafhankelijke televisiezender in New Jersey waar ze het weerbericht had gepresenteerd en korte reclameboodschappen had voorgelezen. Zoals elke tv-journalist was ze van de ene televisiezender naar de andere gegaan, steeds in een andere stad, waarbij ze telkens iets meer was gaan verdienen en iets meer uitzendtijd had gekregen. In Austin had ze een betrekking gekregen bij een CNC-filiaal en in de twee jaar die ze daar had gewerkt had ze zich opgewerkt tot vaste nieuwslezer. Toen haar een baan werd aangeboden als medepresentator bij WWBW, het CNC-filiaal in Washington DC, had Liv die kans met beide handen aangegrepen. In Austin had ze geen hechte vrienden wonen, al had ze die eigenlijk al jaren ook niet elders.

Ze wilde een reputatie opbouwen in de televisiejournalistiek. En Washington was de volmaakte plek om dat te doen,

vond ze. Het stoorde haar niet dat ze vuil werk moest opknappen, hoewel haar gladde, smalle handen de indruk wekten dat ze alleen maar gewend waren aan zijde en satijn. Maar onder haar ivoorkleurige huid en edele gelaatstrekken ging een onderzoekende, enthousiaste geest schuil. Ze genoot van het snelle, bijna onmogelijk te volgen tempo van visueel nieuws terwijl ze uiterlijk koel, afstandelijk en bijna onbereikbaar leek. De afgelopen vijf jaar had Liv hard haar best gedaan om zichzelf ervan te overtuigen dat dat imago op waarheid berustte.

Op haar achtentwintigste vond ze dat alle persoonlijke dramatiek achter haar lag. De enige dramatiek die ze nog wilde ervaren was van professionele aard. De weinige mensen met wie ze bevriend was geraakt in de zestien maanden dat ze in Washington woonde, kregen slechts een glimp van haar verleden te zien. Liv hield haar privéleven achter slot en grendel.

‘Ik ben Olivia Carmichael,’ zei ze in de camera.

‘En ik ben Brian Jones. Blijft u kijken voor het CNC World News.’

De snelle dreun van de herkenningstune klonk, en vervolgens ging het rode lampje van de camera voor haar uit. Liv maakte haar microfoontje los en duwde zich af van het halfronde bureau dat door de nieuwslezers werd gebruikt.

‘Strakke show,’ zei de cameraman toen ze langs hem heen liep.

Boven haar gingen de hete, felle studiolampen uit en Liv ontwaakte uit haar gedachten en glimlachte naar hem. Die glimlach liet haar koele, gepolijste schoonheid ontdooien en ze gebruikte hem alleen maar wanneer ze het echt meende. ‘Dank je wel, Ed. Hoe gaat het met je dochter?’

‘Die zit voor haar examens te blokken.’ Hij haalde zijn schouders op en deed zijn koptelefoon af. ‘Ze heeft niet veel tijd voor me.’

‘Je zult trots op haar zijn wanneer ze haar lesbevoegdheid heeft gehaald.’

‘Ja. Eh... Liv?’ Hij hield haar opnieuw staande en ze trok vragend haar wenkbrauwen op. ‘Ze wilde dat ik jou vroeg wie...’ Hij aarzelde en wierp haar een ongemakkelijke blik toe.

‘Wat wil ze weten?’

‘Naar welke kapper je gaat,’ gooide hij eruit, waarna hij hoofdschuddend aan zijn camera begon te friemelen. ‘Vrouwen.’

Liv begon te lachen en gaf hem een klopje op zijn arm. ‘Ik ga altijd naar Armond, op Wisconsin Avenue. Zeg maar tegen haar dat ze mijn naam moet noemen.’

Kwiek liep ze de studio uit, ging de trappen op en begaf zich door de slingerende gangen naar de nieuwsredactie. Daar maakte de dagploeg net plaats voor de avondploeg. Het ging er bijzonder rumoerig aan toe.

Overall leunden journalisten tegen de bureaus; ze dronken koffie of zaten driftig te typen om de deadline voor het journaal van elf uur ’s avonds te halen. Het rook er naar een mengeling van tabak, een vage zweetgeur en oude koffie. Eén muur hing vol met televisieschermen, waarop de uitzendingen van alle televisiezenders in de hele metropoolregio Washington te zien waren, maar dan wel zonder geluid. Op scherm één was het intro van CNC World News al te zien. Liv liep regelrecht door de drukte naar het kantoor met de glazen wanden van de eindredacteur.

‘Carl?’ Ze keek even om de deur. ‘Heb je een momentje?’

Carl Pearson leunde met gevouwen handen over zijn bureau terwijl hij naar een televisiescherm staarde. De bril die hij op hoorde te hebben lag onder een stapel papieren. Een kop koud geworden koffie stond wankel op een stapel dossiermappen en tussen zijn vingers hield hij een sigaret, die opbrandde zonder dat hij ervan rookte. Hij bromde iets en Liv ging het kantoor binnen omdat ze wist dat zijn gebrom ‘ja’ betekende.

‘Goeie uitzending vanavond.’ Zijn blik bleef strak op het 12 inchscherm gericht.

Liv ging zitten en wachtte tot de reclame begon. Op de televisie naast haar hoorde ze de frisse, scherpe klank van de stem van Harris McDowell, de presentator van CNC World News in New York. Het had geen zin om een gesprek met Carl te beginnen wanneer een van de grote namen een programma presenteerde. En Harris McDowell was zo’n naam.

Ze wist dat Harris en Carl in hun jonge jaren collega-verslaggevers waren geweest bij een televisiezender in Kansas City, Missouri. Maar in 1963 had Harris McDowell de opdracht gekregen om verslag te doen van het presidentiële autotochtje door Dallas. Door de moord op de president en het liveverslag daarvan was McDowell van een betrekkelijk onbekende verslaggever in een nationale beroemdheid veranderd. Daarentegen was Carl Pearson een vrij grote naam in een zee van kleine namen in Missouri en een aantal andere staten gebleven tot hij had besloten om zijn notitieblok in te ruilen voor een bureaubaan in Washington.

Hij was geen gemakkelijke redacteur. Hij was veeleisend en snel driftig. Als hij zich al verbitterd voelde over de andere wending die zijn loopbaan had genomen, dan waakte hij ervoor om dat te laten blijken. Liv respecteerde hem en was

hem in haar periode bij wwBW steeds aardiger gaan vinden. Zij had zelf ook de nodige teleurstellingen te verwerken gekregen.

‘Wat?’ Op die manier liet Carl haar weten dat ze haar zegje moest doen zodra de reclame was begonnen.

‘Ik wil een vervolgreportage over Beaumont Dell maken,’ begon Liv. ‘Ik heb er al veel werk voor verzet en als hij de nieuwe minister van Buitenlandse Zaken wordt, wil ik dat nieuws als eerste brengen.’

Carl liet zich achteroverzakken op zijn stoel en vouwde zijn handen over zijn dikke buik. Volgens hem was zijn bureaubaan de schuld van de zeven kilo extra die hij met zich mee moest torsen. De blik die hij Liv toewierp was even direct en onverzettelijk als de blik waarmee hij naar het televisiescherm had gekeken.

‘Volgens mij loop je te veel op de zaken vooruit.’ Zijn stem klonk schor door het jarenlange kettingroken. Hij stak nog een sigaret op hoewel er nog een in zijn overvolle asbak lag te smeulen. ‘Stel dat het toch Fitzhugh wordt? Of Davis of Albertson? Misschien vinden die het helemaal niet leuk dat jij Dell al hebt benoemd. Officieel is Larkin nog niet eens afgetreden.’

‘Dat is slechts een kwestie van dagen, waarschijnlijk van uren. Je hebt de verklaring van de arts zelf gehoord. De waarnemend minister zal niet permanent worden benoemd. De president heeft het niet zo op Boswell. Het wordt Dell. Dat weet ik gewoon.’

Carl snoof even en wreef met een hand over zijn neus. Hij hield van Carmichaels instincten. In weerwil van haar upperclassuiterlijk was ze scherp en slim. Bovendien deed ze haar werk zeer grondig. Maar hij had een personeelstekort en een

krap budget. Hij kon het zich niet veroorloven om een van zijn topverslaggevers erop uit te sturen op grond van een vermoeden wanneer hij ook iemand kon sturen die hij beter kon missen. Maar toch... Hij aarzelde even en leunde toen weer voorover op zijn bureau.

‘Misschien levert het wat op,’ mompelde hij. ‘Laten we eerst eens kijken wat Thorpe erover te zeggen heeft. Zijn reportage komt zo meteen.’

Liv verschoof iets op haar stoel alsof ze wilde protesteren, maar toen kwam ze weer tot rust. Haar trots was even in opstand gekomen bij het idee dat haar opdracht afhing van de woorden van T.C. Thorpe. Maar voor trots was geen plaats bij Carl, dus kwam ze overeind en ging op de hoek van zijn bureau zitten om naar het scherm te kijken.

De nieuwslezer in Washington presenteerde zijn verslag vanuit de studio die boven Carls kantoor lag, die veel stijlvoller was dan de studio die zij zonet had verlaten. Maar dat was nou eenmaal het verschil tussen lokaal en landelijk nieuws, net zoals het budget voor lokaal en landelijk nieuws sterk verschilde. Na de korte inleiding van de presentator schakelde het beeld over naar de locatie en verscheen T.C. Thorpe zelf in beeld. Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek Liv zijn verslag.

Hoewel het bijna vroom en de wind voor een onaangename gevoelstemperatuur zorgde, hing zijn jas open en was hij blootshoofds. Dat was T.C. Thorpe ten voeten uit.

Hij had een ruw, verweerd gezicht, dat Liv associeerde met het gezicht van een bergbeklimmer, en het slanke lichaam van een langeafstandsloper. Voor beide beroepen had je uithoudingsvermogen nodig. Net als voor verslaggever zijn, en dat was de man in hart en nieren. In zijn donkere ogen lag een

intense blik die zich rechtstreeks tot de kijkers richtte en hun aandacht vasthield. Zijn donkere haren werden wild om zijn gezicht geblazen, waardoor zijn verslag iets indringends kreeg. Toch klonk zijn stem helder en ongehaast. Met dat contrast had hij meer succes dan anderen hadden met flitsende trucjes.

Liv wist dat hij er enorm aantrekkelijk uitzag, hij had een atletisch, bijna knap uiterlijk dat zowel mannen als vrouwen aansprak. In zijn ogen lag een intelligente blik, die je vrouwen inboezemde, net als zijn diepe, aangename stemgeluid. Hij was toegankelijk. Liv wist dat verslaggevers in categorieën werden ingedeeld: ‘afstandelijk’, ‘mystiek’, ‘almachtig’ en ‘toegankelijk’. Thorpe was een man van vlees en bloed die zonder enig probleem door de kijkers in hun woonkamer werd verwelkomd en die op zijn woord werd geloofd. Ook wekte T.C. Thorpe de indruk dat als de wereld ineen zou storten, hij er, zonder met zijn ogen te knippen, verslag van zou doen.

Tijdens de vijf jaar dat hij de belangrijkste politiek verslaggever van het tv-station in Washington was, had hij een benijdenswaardige reputatie opgebouwd. Hij had de twee voornaamste dingen die een journalist nodig had: geloofwaardigheid en betrouwbare bronnen. Als T.C. Thorpe iets zei dan geloofde men hem. Als T.C. Thorpe informatie nodig had, wist hij precies welke mensen hij moest bellen.

Liv had een instinctieve afkeer van hem. Haar specialiteit was het lokale politieke nieuws en Thorpe was haar aartsrivaal. Hij bewaakte zijn vakgebied met de felheid van een valse waakhond. Hij had zich Washington helemaal eigen gemaakt. Zij was nog altijd de nieuwkomer bij het tv-station en hij bood haar geen enkele ruimte. Het leek onvermijdelijk

dat steeds wanneer zij een belangrijk verhaal op het spoor was, hij haar het gras voor de voeten wegmaaide.

Liv probeerde al maanden iets aan hem te vinden wat ze kon bekritisieren. Ze kon hem niet opzichtig noemen. Tijdens zijn werk kleepte Thorpe zich bescheiden en hij droeg geen kledingstukken die de aandacht van de kijker konden afleiden van zijn reportage. Zijn stijl was eenvoudig. Zijn verslagen hadden diepgang en een scherpe toon, terwijl hij toch objectief bleef. Er viel niets aan te merken op de manier waarop hij zijn werk deed. Het enige waar Liv hem van kon beschuldigen was arrogantie.

Ze observeerde hem terwijl hij het verhaal over Larkin samenvatte, met op de achtergrond het verlichte Witte Huis. Het was duidelijk dat hij Larkin persoonlijk had gesproken, iets wat haar niet was gelukt, hoewel ze de hulp had ingeroepen van alle kruiwagens die ze tot haar beschikking had. Alleen dat wekte haar wrevet al. Ook Thorpe somde de mogelijke opvolgers van Larkin op. En Dell was de eerste naam die hij noemde.

Carl knikte achter haar rug terwijl Liv kwaad naar het televisiescherm keek. Hij vond dat dit haar vermoeden extra kracht bijzette.

‘Dit was T.C. Thorpe, live vanaf het Witte Huis.’

‘Zeg maar tegen de werkverdelers dat je een opdracht hebt,’ verkondigde Carl, waarna hij hard aan het stompje van zijn sigaret trok. Liv draaide zich naar hem om, maar hij keek nog altijd strak naar het scherm. ‘Neem maar een team van twee man mee.’

‘Goed.’ Ze onderdrukte het ongenoegen omdat ze haar zin had gekregen door de invloed van Thorpe en niet door die van haarzelf. ‘Ik zal de voorbereidingen treffen.’

‘Kom terug met iets voor het middagjournaal van twaalf uur,’ riep hij haar na. Daarna kneep hij zijn ogen tot spleetjes om zich op het volgende item te concentreren.

Liv keek achterom terwijl ze de deur opendeed. ‘Doe ik.’

Om acht uur op een ijskoude ochtend arriveerden Liv en haar ploeg van twee man bij het ijzeren hek van Beaumont Dells huis in Alexandria, Virginia. Liv was al vanaf vijf uur bezig met het voorbereiden van haar vragen. Nadat ze de avond ervoor een stuk of zes telefoontjes had gepleegd, had ze een van Dells assistenten de belofte weten te ontfoetselen dat ze die ochtend een interview van tien minuten mocht afnemen. Een goede verslaggever kon in tien minuten heel wat te weten komen. Nadat Liv uit het busje was gestapt, liep ze naar de wachtpost bij de poort.

‘Ik ben Olivia Carmichael van wwbw.’ Ze liet haar perskaart zien. ‘Ik heb een afspraak met meneer Dell.’

De wachtpost controleerde Livs papieren, keek op zijn clipboard en knikte. Zonder verder een woord te zeggen, drukte hij op een knopje waardoor de hekken opengingen.

Vriendelijk type, dacht Liv toen ze weer in het busje stapte. ‘Goed, hou je gereed om de boel snel op te zetten, want we zullen niet heel veel tijd hebben.’ Ze haalde haar aantekeningen uit haar handtas om ze een laatste keer door te nemen, terwijl het busje over de slingerende oprit reed. ‘Bob, ik wil graag dat je een overzichtsshot maakt van het huis, en als we weer weggaan ook een van de hekken.’

‘Die van de hekken heb ik al.’ Hij wierp haar een grijns toe terwijl ze naar hem glimlachte. ‘En ook een van jouw benen. Je hebt prachtige benen, Liv.’

‘Vind je?’ Ze kruiste haar benen en bekeek ze kritisch.

‘Daar zou je best eens gelijk in kunnen hebben.’

Ze genoot van zijn goedmoedige geflirt. Bob vormde geen bedreiging voor haar. Hij was gelukkig getrouwd en had twee opgroeiende kinderen. Bij een serieuze flirt zou ze zijn versteend. Ze verdeelde mannen in twee categorieën: ‘veilig’ en ‘gevaarlijk’. Bob was veilig. Bij hem kon ze zich ontspannen.

‘Goed,’ zei ze, toen het busje stopte voor het bakstenen huis van twee verdiepingen. ‘Probeer eruit te zien als twee respectabele leden van de pers.’

Grijnzend mompelde Bob een korte krachtterm, waarna hij via het achterportier uit het busje stapte.

Bij de voordeur was Liv weer veranderd in de koele, afstandelijke verslaggeefster. Op dit moment zou niemand een opmerking durven maken over haar benen. In elk geval niet hardop. Kordaat klopte ze aan, ze vertrouwde erop dat de nieuwsploeg haar zou volgen met de hele uitrusting.

‘Ik ben Olivia Carmichael,’ zei ze tegen het dienstmeisje dat opendeed. ‘Ik heb een afspraak met meneer Dell.’

‘Juist.’ Het dienstmeisje keek met een licht afkeurende blik naar Livs in spijkerbroek geklede collega’s, die hun apparatuur de trap naar de voordeur op zeulden. ‘Deze kant op, mevrouw Carmichael. Meneer Dell komt zo bij u.’

Liv herkende de blik van afkeuring bij het dienstmeisje, maar die deed haar weinig. Haar eigen familie en veel van haar jeugd vrienden en -vriendinnen waren dezelfde mening toegedaan over haar beroep.

De hal vormde de elegante, verfijnde ingang tot een rijk huis. Als kind had Liv dezelfde soort hal, in allerlei stijlen bij talloze huizen gezien. Er waren honderden theevisites, stijve feestjes en strak georganiseerde uitjes geweest, die Liv allemaal doodsaaï had gevonden. Ze keek niet eens naar de Ma-

tisse die aan de muur links van haar hing. Ze hoorde Bob laag fluiten toen hij achter haar binnenkwam.

‘Wat een huis.’ Zijn gymschoenen maakten geen geluid op het parket.

Verstrooid liet Liv een instemmend geluidje horen terwijl ze haar strategie nog eens doornam. Ze was opgegroeid in een huis dat niet zo veel van dit huis verschilde. Haar moeder had de voorkeur gegeven aan chippendalemeubels in plaats van aan Lodewijk XIV, maar uiteindelijk kwam het allemaal op hetzelfde neer. Zelfs de geur die hier hing was hetzelfde: citroenolie en verse bloemen. Het riep allemaal oude herinneringen op.

Voor Liv twee stappen achter het dienstmeisje aan had kunnen doen, hoorde ze een man lachen.

‘Echt, T.C., jij verstaat de kunst van verhalen vertellen. Ik moet erop letten dat de first lady er niet bij is wanneer ik de president jouw verhaal vertel.’ Dell kwam soepel de trap af lopen. Hij was een goed verzorgde, knappe man van in de zestig, en naast hem liep Thorpe.

Liv voelde haar buikspieren verstrakken. Verdomme nog aan toe, die vent is me ook telkens een stap voor, dacht ze, en ze voelde een golf van woede opkomen. Ze wierp Thorpe een korte, felle blik toe. Hij glimlachte naar haar, maar het was niet dezelfde glimlach als die waarmee hij Dell had aangekeken toen ze samen naar beneden waren gekomen.

‘Ah, mevrouw Carmichael.’ Zodra Dell haar zag, liep hij met uitgestoken hand naar haar toe. Zijn stem was even glad als zijn handpalm aanvoelde. In zijn ogen stond een schrandere blik te lezen. ‘U bent heel punctueel. Ik hoop dat ik u niet heb laten wachten.’

‘Nee, meneer Dell. Ik stel het op prijs dat u tijd voor

me hebt gemaakt.’ Daarna keek Liv naar Thorpe. ‘Meneer Thorpe.’

‘Mevrouw Carmichael.’

‘Ik weet dat u een drukbezet man bent, ambassadeur.’ Met een glimlach keek Liv hem weer aan. ‘Ik zal niet al te veel van uw tijd in beslag nemen.’ Met een discreet gebaar nam ze de microfoon in haar hand. ‘Hebt u er iets op tegen om het interview hier te geven?’ vroeg ze. Zo kon de geluidstechnicus het stemvolume inregelen.

‘Nee, hoor.’ Hij maakte een joviaal gebaar en keek haar met een stralende glimlach aan. Het was de kenmerkende glimlach van een diplomaat. Vanuit haar ooghoek zag Liv dat Thorpe buiten het bereik van de camera bij de deur ging staan. De ogen die ze in haar rug voelde, bezorgden haar een ongemakkelijk gevoel. Ze keerde zich naar Dell toe en begon aan het interview.

Dell was hartelijk, behulpzaam en vriendelijk. Liv had het gevoel alsof ze een tandarts was die een kies moest trekken bij een patiënt die zijn mond stijf dichthield.

Natuurlijk was hij zich ervan bewust dat zijn naam werd genoemd voor de positie die door Larkin was verlaten. Natuurlijk vond hij het een eer om, door de pers, als kandidaat voor die functie te worden genoemd. Het viel Liv op dat Dell zijn best deed om de naam van de president niet te noemen. Ze werd heel bedreven en vriendelijk met een kluitje in het riet gestuurd. En even vriendelijk probeerde Liv Dell met andere benaderingen antwoorden te ontlokken. Weliswaar kreeg ze de juiste toon te pakken, maar niet de stellige bewoordingen waar ze op uit was.

‘Meneer Dell, heeft de president u rechtstreeks gesproken over de benoeming van een nieuwe minister van Buitenland-

se Zaken?’ Ze wist wel beter dan een bevestigend of ontken-
nend antwoord te verwachten.

‘De president en ik hebben elkaar niet gesproken over een
benoeming.’

‘Maar bent u bij hem geweest?’ hield ze vol.

‘Om de zoveel tijd krijg ik de gelegenheid om de president
te spreken.’ Nadat Dell het dienstmeisje een subtiel teken had
gegeven, verscheen ze naast hem met zijn jas en zijn hoed.
‘Het spijt me dat ik niet meer tijd voor u kan vrijmaken, me-
vrouw Carmichael.’ Hij trok zijn jas aan en Liv wist dat ze be-
zig was om hem kwijt te raken. Ze liep met hem mee naar de
voor deur.

‘Hebt u vanochtend nog een ontmoeting met de presi-
dent, meneer Dell?’ Het was een rechtstreekse vraag, maar
het ging Liv niet zozeer om het verbale antwoord als wel om
de reactie in de ogen van de man. Ze zag het: een vage flikke-
ring, een minuscule aarzeling.

‘Die kans bestaat.’ Dell stak zijn hand uit. ‘Het was me een
genoegen om met u te spreken, mevrouw Carmichael, maar
ik vrees dat ik me nu moet haasten. Rond deze tijd is het ver-
keer ’s ochtends nogal druk.’

Liv maakte een handgebaar naar Bob ten teken dat hij de
band moest stopzetten. ‘Fijn dat u me te woord wilde staan,
meneer Dell.’ Nadat ze de microfoon aan de geluidstechni-
cus had gegeven liep Liv achter Dell en Thorpe aan naar bui-
ten.

‘Het is mij ook altijd een genoegen.’ Hij gaf een tikje op
haar hand en glimlachte naar haar met zijn ouderwetse, zui-
delijke charme. ‘Vergeet niet om Anna te bellen, T.C.’ Hij
wendde zich tot Thorpe en gaf hem een vriendschappelijke
klap op zijn schouder. ‘Ze wil dat je iets van je laat horen.’

‘Zal ik doen.’

Dell liep de trap af naar de onopvallende zwarte limousine waar zijn chauffeur al op hem stond te wachten.

‘Niet slecht, Carmichael,’ zei Thorpe toen de limousine wegreed. ‘Dat was een heel scherp interview. Maar ja...’ Hij keek haar aan en wierp haar een glimlach toe. ‘... Dell heeft een jarenlange ervaring met scherpe interviews en hij laat niet meer los dan hij wil.’

Liv wierp hem een koele blik toe. ‘Wat moet jij hier eigenlijk?’

‘Ik heb samen met hem ontbeten. Ik ben een oude vriend van de familie.’

Ze had zijn glimlach graag met een goed gemikte, snelle dreun van zijn gezicht willen verwijderen, maar in plaats daarvan trok ze heel zorgvuldig haar handschoenen aan. ‘Dell gaat die positie in de wacht slepen.’

Thorpe trok één wenkbrauw op. ‘Is dat een opmerking of een vraag, Olivia?’

‘Ik ga jou echt nergens om vragen, Thorpe,’ antwoordde ze. ‘Maar als ik dat wel deed, zou je me nee verkopen.’

‘Ik heb altijd al gezegd dat je een slimme dame bent.’ Goeie genade, wat is die vrouw toch knap, dacht hij. Als hij haar op televisie zag, was het makkelijk om de bijna onvoorstelbare schoonheid toe te schrijven aan belichting, make-up of de hoek van waaruit werd gefilmd. Maar nu hij recht tegenover haar stond in het schelle ochtendlicht, was ze gewoonweg de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Die ongelooflijke beenderstructuur, die puntgave huid. Alleen haar ogen schoten vuur, waarmee ze haar ingehouden boosheid verried. Thorpe glimlachte opnieuw. Hij vond het heerlijk om haar zelfbeheersing te zien afbrokkelen.